

Lov og Evangelium

Nr. 7

SEPTEMBER 2010

46. årgang

Ferden går til himmelriket!

Melodi: Sions vekter hever røsten

*Ferden går til himmelriket!
På jorden finnes ei dets like!
Hos Faderen vi hjemme er!
Å, vi syndere må bede.
Den dagen må vi finnes rede.
Så vi kan skue Jesus der!
Og for Guds trone stå,
med hvite kjortler på, uten lyte!
I Lammets drakt, har Jesus sagt,
skal satan miste all sin makt!*

*Lammets sang, snart der skal lyde!
I evighet i ham seg fryde!
En glede og en takkesang.
O, Guds Sønn som for oss døde!
Tok på seg all vår synd og brøde.
Til Golgata den tunge gang.
I jubel bryte ut:
Vår Herre og vår Gud, takk for nåden!
For dette blod, en salig flod,
som skaper sjelen ren og god!*

K.G. – 30.06.2010

Julius Kronberg: «Kristi himmelfærd»

Bladet Lov og Evangelium

utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon og blir sendt gratis til alle som sender ekspedisjonen navn og adresse. Bladet kommer med 10 nr. i året. Gaver til bladet kan sendes kasserer i NLL.

Ansvarlig for bladet:

Red.nemnda ved form. Ingar Gangås

Abonnement, oppsigelse og adresseforandring sendes ekspedisjonen v/Magne Ekanger, Rolfsnes, 5420 Rubbestadneset
Tlf. 53 42 92 14 – Mobil 412 45 598
E-post: magne.ekanger@bluezone.no

NORSK LUTHERSK LEKMANNSMISJON

ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-rosenianske forkynnelse, og ønsker å forkynne Guds ord i skrift og tale både i Norge og ute på misjonsmarken. NLL har ytre misjonsarbeid i Moldova.

Formann: Reidar Heian, Harebakken,
3158 Andebu. Tlf. 33 44 14 19/414 95 526
E-post: reidunar_heia@hotmail.com

Sekretær: Ingar Gangås,
Furustua, 7690 Mosvik
Tlf. 74 06 46 50 – Mobil 901 51 234
E-post: ingang@c2i.net

Kasserer: Sara Heian, Fossnes-
veien 13A, 3160 Stokke.
Mobil 938 49 087 – E-post: sara@heian.se
Bankgiro: 3000 22 26193
Dansk bankgiro: 0010639360
Svensk postgiro: 178 84 80-0

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

ble grunnlagt i 1992, og eies og drives av NLL. Skolen har både halvårig og ettårig kurs, og det er også adgang til å følge undervisningen i kortere perioder.

Skolen ønsker å formidle tillit til Guds ord og spørre etter de gamle stier (Jer 6:16), samt fremme den arv vi har fra lekmannsbevegelsen og våre lutherske lærefedre.

Adr.: Fossnesvn. 13B, 3160 Stokke
Tlf. 33 33 89 00 – Fax 33 36 56 65
Bankgiro: 3000 16 68516
E-post: bibelskolen@nll.no
Rektor: Per Bergene Holm
3282 Kvelde. Tlf. 33 11 26 96

INTERNETT: www.nll.no

Redaksjonelt

La diktet på forsiden, «Ferden går til himmelriket», slå an tonen når du leser bladet denne gangen. Det gjelder å ha det rette perspektiv – særlig hvis vandringen her nede blir besværlig og tung. Vi skal ikke underslå at det kan bli kamp og strid for et Guds barn. Satan, verden, synden og vårt eget kjød vil hindre oss i å nå himmelen. Da er det viktig å minnes at Jesus har seiret over den onde. Å være en kristen vil si å hvile i Jesus og væpne seg i hans veldes kraft. Se ungdomsstykket av Erling Ruud på siste side i bladet.

I møte med Jesu kall (intervjuet på side 3), går du konkurs på alt ditt eget strev. Den som da får møte den levende frelser, kan ikke la være å tale om det han har sett og hørt. Guds barn er lys i denne verden (side 9). Vi bærer evangeliet med oss som en skatt i leirkar (Per Bergene Holm på side 10).

Fjerde artikkelen om Johannes Brandtzæg: «Giftermål og nytt kall», på side 11, minner oss på hvor viktig det er at Gud får bestemme kursen. Da får Herren være hjelp og skjold (referat fra årsmøtet til NLL på Fossnes), side 16.

«Guds ord skal seire!» Les om misjonsarbeidet (årsmelding fra Moldova) og Boris Moser som har sluppet ut fra fengselet, sidene 17-19.

I.G.

– Du kjem ikkje utanom kallet

Intervju ved Dag Rune Lid

Det er Lars Fossdal som fekk høyre dette i unge år. Han er fødd og oppvaksen i Stokke ved Tønsberg, men bur i dag på Fossdal i Gyland ved Flekkefjord. Kallet til teneste i Guds rike har han alltid kjempa med, og i dag er han forkynnar, bibelskulelærer og sauebonde. Det vesle småbruket driv han saman med kone og seks born.

Lars Fossdal (56) vaks opp i ein kristen heim, og faren, Olav Fossdal, reiste som forkynnar i Misjonssambandet. Det førte til at han tidleg fekk vere med på møte og vere med å vitne, men likevel skulle det verte mykje kamp med kallet.

Heilt frå barneåra hadde han tenkt på forkynnarkallet. Då han var rundt åtte år blei han spurt av ein granne om kva han skulle bli når han blei stor. Han svara då: Eg skal bli ein slik som fortel om Jesus.

Då han i 13 års alderen vart spurd av mor si om han hadde tenkt å verte predikant, svara han: – Ja, men eg ynskjer det ikkje. Når han var på ungdomsleirar, tenkte han at her er det sikkert fleire som skal bli predikantar. Dei hadde større gåver enn han, og med sorg slo han fast at han ikkje kunne verta det. Men opp gjennom åra var det fleire bibelvers som fylgde han, som til dømes frå Jeremias: «Sommaren er forbi, hausten er til ende, men me er ikkje frelste» (8:20).

Du kjem ikkje utanom kallet

Som fadRAR hadde han eit barnlaust ektepar, og dei hadde byrja å be om at Herren måtte bruke han til noko i sitt rike. Ein dag, like før den eine av fadrane døydd, seier han til Lars: – Du kjem ikkje utanom kallet, Lars! Han var 19 år då.

Han sende søknad både til militæret og til bibelskule samstundes, og

Innholdsfortegnelse – Lov og Evangelium, sept. 2010

Ferden går til himmelriket! Sang av K. G.	side 1
Du kjem ikkje utanom kallet. Intervju ved Dag Rune Lid	side 3
Hva Reidar fant ut. Barnestykke av Mia Hallesby	side 9
Skatten i leirkar. Av Per Bergene Holm	side 10
Johs. Brandtzæg – giftermål og nytt kall. Av P. S. Eikrem	side 11
Herren er hjelp og skjold. Referat fra årsmøtet	side 16
Guds ord skal seire. Årsmelding fra Moldova	side 17
Nytt fra Moldova. Av Per Bergene Holm	side 19
Seieren bak fronten. Ungdomsstykkje av Erling Ruud	side 20

bad om at Gud fekk bestemme. Han ville ta det han fekk først. Men ein laurdag i mai fekk han to svarbrev same dag, der det stod at han kom inn begge stader. Han hadde vona han kunne fått visse om kallet her, men nei. Det førte til at han først vart befall i hæren, og deretter tok han bibelskulen på Fjellhaug vinteren 1973–74.

Under tida på Fjellhaug strei han veldig med kallet til å forkynne Guds ord. Frå ei sida ville han, men på den andre sida kjende han seg ubrukeleg til å reise med Ordet. Når han var på møte og vart velsigna av Ordet, var han villig. I andre periodar kjende han på uvilje mot kallet.

– På Fjellhaug fekk eg høyre om ei jente som hadde gått på haustkurset.

Lars Fossdal

Ho var usikker på kva ho skulle byrje med då ho var ferdig med skulen, så ho hadde bøygd kne og bedt om at Herren måtte sørge for henne og gje henne arbeid. Like etterpå hadde telefonen ringt med spørsmål om ho kunne ta ein aktuell stilling.

– Då tenkte eg at kanskje eg også kunne få oppleve noko liknande. Eg bad difor til Herren og sa at dersom ein av lærarane ved bibelskulen spurde meg om å bli forkynnar, skulle eg ta det som ei leiing frå Gud, seier Fossdal.

Ein dag noko seinare var han litt sein med å gå ut i friminuttet. Då dukka læraren, Dag Risdal, opp ved pulten hans og spurte om han ikkje hadde tenkt å byrje som predikant.

– Eg vart forskrekka og sa: – Nei, det har eg ikkje! Etterpå vart dette alvorlig for meg og eg vart både audmjuk og takksam. Fleire år seinare minna eg Risdal om dette, og bad om tilgjeving for at eg laug for han, seier han.

Lapp i postkassa

No gjekk det mot påske på Fjellhaug, og ein dag låg det ein lapp i postkassa. Den var frå heimesekretæren i Misjonssambandet. På lappen var det skrive eit spørsmål om han kunne kome ned på kontoret til Steinar Hunnstad i Grensen 19.

På kontoret fekk han førespurnad om å byrje å reise i misjonen. Han kunne ikkje svare verken ja eller nei på spørsmålet, men lova å tenkje over saka. Denne sommaren søkte han på

lensmannslinja på Politiskulen – men kom ikkje inn. I slutten av august tok han kontakt med Hunnestad, og sa at han fekk prøve å reise ein vinter med Guds ord.

Det førte til at han begynte å reise for hovudstyret i Misjonssambandet om vintrane, og om somrane arbeidde han på ei bygdemølle. Han reiste også noko i dåverande Drammen krets (Buskerud fylke). Slik heldt han på til 1984, bortsett frå eit permisjonsår.

– Då begynte eg å køyre buss, men eg hadde mykje møter på fritida. Då eg byrja på det fjerde året undra eg meg på om det var denne plassen eg skulle ha resten av livet. Då fekk eg førespurnad frå Lekmannsmisjonen om eg kunne tenkje meg å byrje å reise for dei, men heller ikkje då kunne eg svara verken ja eller nei, seier Fossdal.

Ein levande frelsar

– I påskehelga 1988 var eg på tur i Israel. Då var gruppa eg var saman med i Getsemane og feira nattverden der. Påskebodskapen om Jesu død og oppstode vart igjen stor for meg – og eg fekk på ny sjå inn i dette at eg hadde ein levande frelsar. Dette førde då til at eg byrja som forkynnar i Lekmannsmisjonen hausten 1988.

– Sjølv om eg har opplevd at det har vore mørkt, har eg igjen og igjen opplevd at Ordet har vorte til velsigning. Eg har fått erfare at Ordet er levande og mektig i seg sjølv, og heilt uavhengig av meg. Det store er at Gud har forlikt heile verda med seg sjølv i Kristus – at det som er dårleg i verda,

det som ingen ting er, har Gud utvalt seg.

– I 1992 vart Bibelskulen på Fosnes grunnlagt, og eg fekk førespurnad om eg kunne tenkje meg å vere lærar. Eg skulle vere der inntil dei fekk nokre andre, men eg har vore der i ulike stillingsprosentar sidan, med unntak av nokre år eg har hatt redusert stilling og køyrt lastebil. No har eg ei delt stilling mellom bibelskulen og det å reise med Guds ord. For mitt eige gudsliv har det vore godt å få arbeide så mykje med Ordet, seier han.

Herren talar på ulikt vis til ulik tid

Ut igjennom Det gamle testamente ser me forkynninga varierte innholdsmessig. Gjennom domar- og kongetida forkynte og påpeikte profetane folket sine synder, og kalla dei til omvendning og samfunn med Herren og til å vandre for hans åsyn.

– Etter som fråfallet utvikla seg, vart domsforkynninga klarare og klarare. Profetbøkene fortel oss det, og Jeremias er eit døme på dette. Han konfronterte folket med synda og med Den Heilage Gud som ikkje toler synd. Omvende dei seg ikkje, ville dommen kome.

– Etter dommen, då folket vart førde til Babel i 70 år, får me høyre trøystebodskapen frå Jesaja om at synda er sona, at gjelda er betalt og at dei av Herren har fått dobbelt for sine synder.

– Etter fangeskapet i Babel og etter at Israels folk er komne attende, arbeidde dei med oppattbygginga av tempelet, og då hadde profetane ei

oppmuntrande oppgåve for å få fortgang i arbeidet.

– Men grunntonen i heile Skrifta er synd og nåde, omvendning og frelse, heilt frå fallet sin dag og til Openberingsboka. Synda ligg på lur og vil inn-ta hjarto igjen, og difor lyder kallet til omvendning og tru, seier bibellæraren.

Mange parallellar til vår tid

– I den gamle pakta si tid var det mange profetar som verka. Men alle var ikkje sende av Herren. Dei forkynte fred, sjølv om det ikkje var nokon fred. Dei forkynte ein bodskap om Guds kjærleik og hans fred utan at folket måtte venda om frå synda. I staden for å føra folket til eit møte med Den Heilage Gud til omvendning og frelse, førde dei folket bort frå Gud.

Skrifta seier at kjenneteikna på dei falske profetane si forkynning var at dei ikkje tala om Den Heilage Gud. Dei refsa ikkje synda, tala ikkje om Guds dom og kalla ikkje til omvendning. Synda blei tolerert. Folket vart ikkje frelst. Heller ikkje i dag går det an å leva i synda og samstundes tru på Herren og ha fred med han.

– Det kosta dei sanne profetane mykje å forkynna Ordet. Både folket og dei falske profetane blei svært arge over ei slik forkynning. Guds profetar fekk lide, blei motarbeidde, forakta, og fleire vart martyrar. Jesus opplevde det same, apostlane like så, og ein kvar sann kristen som står på Ordets grunn, vil oppleve noko av det same.

– Også i dag krev det uomvende mennesket rett til å leva slik det vil og

samstundes vera ein kristen. Difor er det ein stor freistnad for ein forkynnar til ikkje å tala om synd og dom, slik Skrifta gjer det. I staden talar vi om Guds lov, for raskt å avslutte med at ikkje nokon kan oppfylle den likevel.

– Like eins med Guds dom. Guds vrede over synda og syndaren vert borte ved ein einsidig tale om Guds kjærleik. Herrens dag blir ikkje det som Bibelen seier; ein forferdelig dag for dei uomvendte. Slik vert alvorret borte frå Ordet. Menneska ser ikkje si synd, og vert ikkje skuldige for Gud. Dei treng ikkje frelse, seier Fossdal.

Profeten Jesaia seier: «Fer den ugudelege nåde, så lærer han ikkje rettferd; då gjer han urett i det rettvise landet, og Herrens høgd ser han ikkje» (26:10). – Dette er ein stor fare på kristenfronten også i dag. Synda vert ikkje synd, menneska kan leve etter kjøtet med godt samvit. Dette er forføring. Den som i dag vil vere tru mot Herren, kan ikkje unnlata å forkynne om synd, om lova og fortapinga.

Ein tilstoppa munn

– Å verta ramma av lova er å verta gjort ansvarleg for sitt liv ovafor ein heilag Gud. Det vonde hjarta får sin dom av Herren. Mennesket vert ein fortapt syndar. Men når Guds Ånd i ein slik situasjon forkynner Kristus, og dette Ordet får rom i hjarta, vert det fødd ein takkesong for den fullførte frelsa ved Jesus. Då får mennesket eit nytt sinn som seier ja til alt Guds ord.

– Lova har ei dømande gjerning, mens evangeliet frelser og frigjer. Utan

at lova får døde eit menneske, det vil seie at mennesket misser trua på all si betring og vert ståande fortapt for Gud, kan heller ikkje evangeliet få skape eit nytt liv. Mennesket vert veranda i sin ugjenfødde stilling, sjølv om det tek ved trua og vedkjenner seg Jesus som sin frelsar. Skrifta seier at slike vil verta møtte av ei stengd himmeldør.

– I dag høyrer me om at så mange menneske ber på stor skuldkjensle. Difor vert det sagt at vi ikkje må forsterka denne skuldkjensla ved å forkynna lova og Guds dom. Men det stemmer ikkje med Skrifta. Det ugjenfødde mennesket si skuldkjensle er ikkje ei sann skuldkjensle for Gud. Kain og Judas står som døme på dette. Dei hadde ei syndserkjenning som ikkje verka omvending. Difor må lova og Guds dom forkynnast for å gje menneska ei sann syndserkjenning.

– For menneske med ei sann skuldkjensle blir evangeliet ei Guds kraft til frelse. Den som trur på Jesus får nåde, eit reint samvit og ny kraft til å vandre på Herrens veg. Evangeliet både frelser, omvender og gjenføder den fortapte syndaren. Det viser seg i livet hans. No talar han om Jesus blod og sår. Han får ein sterk trong til å leva eit heilagt liv. Skrifta kallar det for dei første gjerningar som visar at trua er sann. Men han blir ikkje frelst ved desse gjerningane (han blei frelst av nåde ved trua på Jesus), men dei visar at han lever i den fyrste kjærleiken. Trua er levande.

– Er ikkje ein kristen lydig mot dette nye livet, gjer han Den Heilage

Ande sorg. Då lever den truande etter kjøtet, og før eller seinare vil han falle frå den levande Gud.

Åndskampen

– I dag nyttar djevelen travelheita meir enn nokon gong, med det mål å fylle livet hjå den truande med den plassen Kristus skulle ha. Det kan vere fritidsaktivitetar, underhaldning, TV, blad, video, internett og musikk. Det kan i seg sjølv vere gode ting, men djevelen brukar travelheita til å fylle Guds folk med det verda kan by slik at det hindrar samfunnet med Herren.

– Lever ein kristen utan Ordet eller forsømer Ordet, vil djevelen, verda og kjøtet sigre. Difor er det ein stor kamp i dag å verta bevart i Ordet, slik at både lova og evangeliet får gjera si gjerning. Berre då får han leva i den ufortente nåde. Berre då blir det sann helging.

– Me går mot ei vond og vanskelig tid, for folket vil ikkje bøye seg for ein heilag Gud. Ein kvar gjer som han sjølv synest er best.

– Ein politisk flyktning eg møtte, fortalde at det hadde vore eit kraftig jordskjelv i hennar heimland. Folket gjekk ut på opne områder, og den gjengse tonen var at no var det Herren som talte, og at dei måtte omvende seg til han.

– I eldre tider var det slik at når Herren tukta land og folk og det kom nødstider, forstod folket at det var Herren som talte gjennom dette, og at dei måtte vende om til han. Skrifta seier at det ikkje skal vere slik i denne siste tida, seier Fossdal. →

Møteoversikt

September

14.-19.	Svarstad	Per Bergene Holm/Karl Notøy
17.-19.	Nærbø	Per Bergene Holm
19.	Askim	Sigbjørn Agnalt

Oktober

5.-10.	Varhaug	Lars Fossdal
10.	Sannidal	Per Bergene Holm
11.-14.	Fenes/Krokstadøra/Lensvik	Martin Fjære
15.-17.	Askim	Gunnar Soppeland
19.-24.	Tørvikbygd	Sigbjørn Agnalt/Asbjørn Fossli
26.-31.	Kvelde	Lars Fossdal

November

5.-7.	Byske	Ingar Gangås
5.-7.	Trondheim	Lars Fossdal
5.-7.	Årnes	Per Bergene Holm
9.-14.	Steinsdalen	Konrad Fjell
14.	Randaberg	Dagfinn Natland
14.	Sannidal	Lars Fossdal
25.-28.	Budalen/Hauka/Soknedal	Ingar Gangås
26.-28.	Levanger	Per Bergene Holm

Sekr.

– Vår tid viser derimot at vi er på veg inn i ei forherdingstid. Me opplever at Gud reiser naturen mot oss menneske. Det er krig, katastrofar, hunger, tørke, flaum, men det verkar ikkje omvendning i folket. I staden foraktar dei Gud i sitt hjarta. Ein slik Gud vil dei ikkje ha med å gjera. Dei let seg ikkje drive til omvendning.

Lyft dykkar hovud

– Klarare enn nokon gong ser me i dag at profetiane og Jesu tale om dei siste ting går i oppfylting. Dette skal

gje Guds folk trøyst og visse om at Ordet er sant og at Gud står ved sitt ord og sine lovnader.

– Det skulle oppmuntra oss som Guds folk til å søkje Guds rike fyrst, pleie samfunnet med Herren og dei andre truande. Det gjeld å arbeide mens det er dag, og til å vake og vere edrue så me kan vere reie når Herren kjem.

– Jesus seier sjølv i Lukas 21:28: «Når alt dette tek til å henda, då rett dykk opp og lyft hovudet! For det lir mot utløysinga dykkar», avsluttar Lars Fossdal.

Hva Reidar fant ut

Barnestykke av Mia Hallsby

Det var i en time på skolen. Læreren fortalte klassen om misjonærene som reiser ut til hedningene for å fortelle om Gud.

Det er ofte vanskelig, for mange hedninger vil slett ikke høre om verdens frelser, Jesus. Men det hender også at noen kommer og vil bli kristne og la seg døpe. Da blir misjonærene glade, for da får de hjelp i sitt vanskelige arbeid. De som er blitt Guds barn, begynner å fortelle til andre hvor godt det er å høre ham til.

«For at dere bedre skal forstå dette, kan dere komme hit, så skal jeg vise dere noe», sa læreren.

Barna stormet fram og stilte seg opp rundt kateteret. De ble ikke lite forundret da læreren tok fram noen lys fra en pakke og stilte dem opp.

Hva skulle dette bli til?

Det var noen store, lange lys, noen mellomstore og noen ganske små.

«Alle lysene skal forestille hedningene», sa læreren.

Så tok han et nytt lys fra pakken, tente det og sa:

«Dette lyset er misjonæren. Han reiser med det glade budskap om Jesus, som er lyset selv, ut til hedningene for å tenne lys i hjertene deres».

Så lot læreren flammen fra lyset som han holdt i hånden, tenne de små og store lysene som sto oppstilt på kateteret.

«Men hvorfor er ikke lysene like lange?» spurte han.

Barna fant snart ut at de skulle være besteforeldre, far og mor og barn.

«Det er en gammel bestefar,» sa Ivar og pekte på et langt lys.

«Og det er barnebarnet hans,» sa Gudrun og pekte på det minste.

«Er det riktig?» sa læreren, og så fra den ene til den andre.

De sto lenge og tenkte. Endelig sa Reidar, som var den gløggeste i hele klassen:

«Å, jeg forstår det! Det er akkurat omvendt! De minste lysene er de gamle, for de har kort tid igjen å fortelle om Jesus. Og de lange er barn, for de kan lyse lenge for Jesus».

«Ja, det er riktig det, Reidar», sa læreren. «Og jeg vil ønske at dere alle sammen, fra dere er små til dere blir gamle, vil være med å lyse for Jesus».

Det samme vil jeg ønske for deg som nå har hørt denne fortellingen. Gud gi at du hele ditt liv blir et lys som visler Guds kjærlighet.

*Fra «Barneandakter»,
Indremisjonsforlaget, Oslo, 1946*

Skatten i leirkar

Av Per Bergene Holm

Det vises stadig til tegn og under som bevis på at noe er fra Gud, men det er ikke dekning for en slik slutning. På frukten skal treet kjennes, men tegn, under, helbredelser og stor oppslutning kaller ikke Skriften frukt.

Der evangeliet får slå rot, skaper det et nytt liv, en ny vandring i tro og gudsfrykt, i Jesu fotspor. Ved sin Ånd setter Gud sitt innsegl og preg på sine barn, slik at de troendes liv og vandring kommer til å bære Guds eget stempel. Hva kjennetegnes dette av? Synlig og ytre framgang, helse, penger, popularitet, makt og innflytelse? Nei, det kjennetegnes av en likedannelse med Guds egen Sønn, som er Guds bilde. Jesu eget sinn kommer til uttrykk i den troendes liv: «Kjærlighet, glede, fred, langmodighet, mildhet, godhet, trofasthet, saktmodighet, avholdenhet». Og slik Jesus ble til liv og frelse for andre, slik er Åndens frukt også til velsignelse og liv for andre.

Hvordan ble Jesus til liv for oss? Ved at han ikke levde for seg selv, men i kjærlighet ga seg selv hen i døden. I det ytre led han nederlag og gikk under i vanære, avmakt, lidelse og død. Men

fra Jesu lidelse og død springer livet ut til oss.

Det er noe tilsvarende med de troende. Vi bærer evangeliet som en skatt i et leirkar, vårt ytre legemlige liv i denne verden. Vi blir ikke til velsignelse i den grad vi makter å fremme vårt eget liv og navn i denne verden – og oppnår helse, penger, ære og makt. Tvert i mot blir vi til velsignelse når vi ikke fremmer oss selv, men for Jesu skyld setter vårt liv inn i tjenende kjærlighet for andre. Nettopp det som fører til at vi lider vanære, motgang og lidelse for Jesu skyld, blir til liv og frelse for andre. Og i dette kommer Jesu eget kjærlige sinnelag og bilde til syne, som en skatt skinner ut fra et sprukket leirkar. «Alltid bærer vi med oss Jesu død i vårt legeme, for at også Jesu liv skal åpenbares i vårt legeme. For ennå mens vi lever, blir vi stadig overgitt til døden for Jesu skyld, for at også Jesu liv skal åpenbares i vårt dødelige kjød. Så er da døden virksom i oss, men livet i dere» (2Kor 4:10-12).

Uten at kornet legges i jorden og dør, blir det bare det ene kornet. Det bærer ingen frukt. Slik var det med Jesus, og slik er det med den troende. Det er ingen frukt der mennesker søker å fremme sitt liv her i verden, men der de for Jesu skyld mister sitt liv i denne verden. Det bør vi akte på.

L&E

www.josafat.no

Johs. Brandtzæg – giftermål og nytt kall

Av P. S. Eikrem

Mot slutten av 1892 kom Johannes Brandtzæg med en redegjørelse i misjonsbladet «Kineseren». Der forklarte han sin hjemkomst fra Kina og hvorfor han ikke kunne reise ut igjen:

«Den egentlige sammenheng verken kan eller bør jeg opplyse i sådan henvendelse som denne, så gjerne jeg enn skulde legge alt åpent for eder. Kun så meget kan og bør jeg vel si at det som nu hindrer mig, er forpliktelser hvis begynnelse iallfall ligger forut for den tid jeg begynte å få nogen befatning med Kinamisjonen. Kanskje jeg også bør tilføie at hva henne angår som jeg altså mener Gud har gitt meg til å bli min hustru, er hun for sin personlige del fullkommen villig til å dra ut. Hindringen ligger altså på andre punkter.

Og dog vilde den her antydde hindring, hvor viktig den enn kan være, ikke i og for sig vært tilstrekkelig til å avholde mig fra å følge mitt hjertes trang til atter å dra ut og stille mig i brødrenes rekke der ute, dersom ikke også et annet hensyn var kommet til, nemlig hensynet til min dårlige helbred.

Da jeg først bestemte mig til å reise til Kina, var det under stor frykt for at min helbred ikke vilde strekke til for klimaet og arbeidet der. Jeg har i adskillige år lidt under svak helbred. I sin tid måtte jeg av den grunn innstille mine studeringer i hele fire år. Før jeg reiste ut til Kina, gjorde jeg derfor fellesstyret oppmerksom på at de løp en risiko ved å anta og sende meg. For det var slett ikke usannsynlig at jeg for helbredens skyld vilde bli nødt til å vende tilbake efter kort tids forløp. De svarte imidlertid at de fikk risikere det. (...)

Nettop fordi jeg mere nu enn før må si til mig selv at mine legemlige krefter er altfor små til at jeg kan bli en nogenlunde arbeidsdyktig misjonær i Kina, at jeg derfor rimeligvis under enhver omstendighet vilde bli en skuffelse for misjonen, selv om jeg reiste ut igjen, – nettop derfor våger jeg ikke, og finner ingen tro og ingen frimodighet til å hitføre alle de lidelser og sjelelige kamper som et brudd med alle hindringer vilde bringe over andre

I tre foregående nummer av bladet har du møtt Johannes Brandtzæg – som fikk kallet til omvendelse som ung teologistudent. Du har hørt om hvordan Gud gav ham misjonskallet, og at det ble stilt på prøve grunnet sykdom. I denne artikkelen, som du kan lese uavhengig av de tre første, får du vite hva som var den egentlige årsaken til at han måtte avbryte tjenesten i Kina og hvordan Gud endret hans planer.

Red.

likeså meget som over mig selv. Heller ikke brødrene i fellesstyret våger under de forhenværende omstendigheter å anbefale det».

Kallet sto ved lag

Derfor måtte han bli hjemme. Noen annen løsning var det ikke på spørsmålet. Og så ville han virke for Kinamisjonen og «forkynne evangeliet om friheten i Kristus».

Fellesstyret er glad for at «brodrens hjertelag for Kina og Kinamisjonen ikke er slått feil. – Vi har stor grunn til å være takknemlige for at vi fremdeles får beholde ham som broder og medarbeider, at intet samfunns-skillende er kommet imellem».

Både fellesstyret og Brandtzæg holdt tilbake noe som de ikke ville skrive om. Det var altså noe som de på det tidspunktet ikke fant rett og formålstjenlig å offentliggjøre. I dag stiller saken seg derimot annerledes. Nå har Brandtzæg i et langt liv bevist at hans største ønske var å tjene Herren. Derfor vil vennene ha lettere for å forstå hvorfor han handlet slik han gjorde. For å få lys over saken, vil vi gå litt tilbake i tiden.

Årsaken til hjemreisen

Som allerede nevnt, foretok han en reise langs kysten før han reiste til Kina, og ble i en av sørlandsbyene liggende syk. Videre er det fortalt at Thina Schou kom til å pleie ham da. Ved denne anledning ble det klart for dem at de holdt av hverandre.

Det var nok ikke første gang at tankene hadde tatt den retningen. Alt da han som ung student satt i hennes vakre, luksuriøse hjem og den mulighet gikk opp for ham at alt dette kunne bli hans, og den unge tiltalende kvinne også, listet den tanke seg inn i hans sinn: Ja, hva tiltaler deg mest, Thina eller rikdommen? Han måtte ha klarhet over dette, helt igjennom ærlig som han var. Derfor kom det ikke lenger i Oslo.

Her i sørlandsbyen ble det, som sagt, klart at også hun holdt av ham. Men det var ikke nok, så lenge han ennå ikke var sikker på at hans kjærlighet var av det rette slaget. Derfor kom det ikke lenger den gangen heller. De var begge så modne og gudfryktige at de ville vente på klarhet.

Ellers visste de så godt at deres kjærlighet ville komme til å bli satt på en hard prøve. Hun hadde vært gift før. Hos den avdøde manns slekt og hos hennes egen far, ville det møte motstand. Men kjærligheten har aldri latt seg lede av fornuftsgrunner. Den har alltid vært den største makt i verden. Havets vannmasser vil aldri klare å slukke dens ild, og mennesker står like maktesløse overfor den som et barn som vil øse ut et helt verdenshav.

Spørsmålet for disse to var i bunn og grunn om det virkelig var ekte og sann kjærlighet mellom dem.

Fikk klarhet

Så ble Brandtzæg syk i Kina, og under sykdommen kom klarheten han hadde lengtet etter. Han elsket Thina,

hun levde i hans tanker. Både når tanken var klar og når han fantaserte, så han henne for seg. Han kunne ikke tenke seg livet uten henne, og nå ble det også klart for ham at Gud ville det.

Men hvordan ville det gå med ham som misjonær i Kina? Dette la han også i Herrens hånd. Det var forresten ikke det vanskeligste for ham, han hadde prøvd Gud, og tilliten til ham var urokkelig. Nå når han visste at Herren ville det, ble det hans sak å ordne det hele, skjønt hjertet ennå hang ved arbeidet i Kina.

Men så en dag ble han plutselig løst. Han som før hadde likt seg så godt der ute, han fant nå alle ting så vanskelige. Han var ikke frisk heller. Det ble til slutt umulig for ham å fortsette slik det var. Etter hvert som dette kom til å stå klart for ham, skjønte han stillingens alvor.

Det Brandtzæg ikke kunne omtale for alle, var altså disse to ting: Forholdet til hans forlovedes familie som gjorde hans personlige nærvær nødvendig, og dette at han følte seg foreløpig løst fra arbeidet i Kina. Det tyngste for ham var at ingen riktig ville forstå ham om han fortalte det hele. Derfor lot han det være.

Å rådføre seg med noen kunne heller ikke nytte. Vennene i Kina ville ønske å ha ham der. Fellesstyret ville gjøre det samme. *Han* følte at han måtte hjem. Så valgte han å reise på kortest mulig varsel. Hans eneste trøst var at Herren og han forsto hverandre, og så ville nok også vennene lære å forstå ham. Dermed tok han på hjemvei.

Tina Schou (f. Heuch) og Johannes Brandtzæg

Bryllup

Frem på høsten holdt Thina Schou og Johannes Brandtzæg bryllup. Det sto hos hennes far, fogd Heuch i Østfold. Det var ikke mange gjester, vesentlig slekt på begge sider.

På veien til bryllupet skrev han til sin bror Nils at han følte seg usigelig lykkelig. Både Thina og han kunne for Guds ansikt si at de hadde god samvittighet i det som var hendt. Det var Herren som hadde ført dem sammen. Han uttalte også håp om at menneskene ikke skulle tenke for ondt om dem.

Etter bryllupet flyttet de til Fjøsanger ved Bergen. Han følte nå at etter «meget flakken fra det ene til det annet» var det godt å være kommet til ro. →

Kinamisjonens utvikling i Norge

På disse tre kvart år Brandtzæg hadde vært i Kina, hadde det i grunnen ikke hendt så mye. Arbeidet kunne lignes med en snøball, som var begynt å rulle, til slutt rullet den videre av sin egen tyngde til tross for hindringer og motstand. De gamle arbeidere hadde arbeidet med glede, og noen nye var blitt antatt. Målet var å vinne nye venner og styrke dem som var. Det nye bladet «Kineseren», og Bibelen, var omtrent all den utrustning de eide. Men i begge var det nok av brennstoff, og de unge var tente selv og de tente andre. I Bibelen hadde de iallfall lært to ting: At de var syndere og måtte omvende seg, og at Kristus var kommet for å frelse syndere. Dette hadde de selv opplevd. I «Kineseren» leste de om de døende millioner, om de tusen som hver time gikk ufrelste inn i evigheten. Dette ble de også grepne av.

«Kineserne» som de nye misjonsvennene ofte populært kaller seg selv og kalles av andre, har fra første dag hatt sterke felles bånd. Felles motstand og felles opplevelser har bundet dem sammen. Misjonsinteresse og frelsesopplevelser har vært deres felles eie, ikke minst i den første tid. De forsøkte å oppmuntre dem som allerede var med, og om mulig å vinne dem som sto vaklende; kunne nye komme til, var hensikten nådd. Alt dette lyktes over all forventning.

Forslag om sammenslåing

Innenfor Det Norske Misjonsselskap var det ikke så få som nå begynte

å forstå styrken i den nye interesse og derfor ønsket å lede denne kraft inn i den gamle organisasjonen. De øvde såpass press på hovedstyret – og det viser seg at de var å regne med – at de fikk dette til å henvende seg til fellesstyret i Bergen for å høre om en sammenslutning var mulig.

At fellesstyret fikk noe å tenke på, sier seg selv. Det overrasker derfor ikke at svarskrivelsen innledes med disse ord: «Under alvorlig bønn til Gud, – efter en lengre og alvorlig drøftelse...». Svaret gikk ut på at styret trodde ikke at en hel sammenslutning ville samle, men heller spre de allerede sammensluttede foreninger; videre at de ville sammenkalle til et møte i Bergen, og at de selv ikke ville stille seg i veien for sammenslåing om det ble vedtatt.

Møtet ble holdt 2. og 3. påskedag 1892 og fikk stor tilslutning av ledende menn innen Forbundet. Det ble vedtatt mot fem stemmer ikke å tilrå sammenslutning, og de fem var også enig i det, bare at de ville understreke at de prinsipielt ikke var imot tanken.

Leder for den nye misjonen

Over nyttår 1893 begynte Brandtzæg å reise litt mellom misjonsfolket. Han var jo kjent med dem fra før, og det gikk over all forventning. Han fortalte om Kina og kineserne, kledde seg av og til i kinesiske klær, og om det var noen mistillit når han kom, var den som blåst bort da han reiste. Hans gamle venner var et eneste smil, og nye venner kom til.

Opptak av møter/stevner

- Nyttårssamling på Fossnes** 29. desember 2009 – 1. januar 2010 med Lars Fossdal, Ingar Gangås og Asger Jensen.
- Bibelhelg på Fossnes** 5.-7. februar 2010 med Gunnar Nilsson, der han bl.a. taler om «Den kristne familien».
- Sommerskole på Fossnes** 14.-18. juli 2010 med Per Bergene Holm, Lars Fossdal, Dag Rune Lid og Erik Trans.
- Sommerskole på Laberget** 29. juli – 1. august 2010 med Sigbjørn Agnalt, Martin Fjære, Gunnar Nilsson og Karl Notøy.

Bestilling: (MP3/spørsmål om enkelt-taler på CD): Daniel Teigen, Furuhaugen 15, 5600 Norheimsund. Mobil: 928 42 060. E-post: daniel_teigen@hotmail.com
Priser: MP3 (alle talene pr. stevne) koster kr. 50 pr. stk. Porto kommer i tillegg.

I pinsen ble det holdt generalforsamling i Bergen. Forskjellige spørsmål forelå. Det viktigste var det som ikke var nevnt: Om lærer Nils Arnetvedt skulle reise til Kina som leder for arbeidet der i stedet for Brandtzæg. – Arnetvedt var villig til det, og resultatet var at det ble enstemmig vedtatt. Likeså enstemmig ble Brandtzæg valgt inn i fellesstyret og senere til formann.

Alt hadde gått så ganske annerledes enn han hadde tenkt. Men det hadde det gjort med hele hans liv. Det var nok Herren som hadde ledet ham allikevel: Fra hjemmet til teologisk embets-eksamen, sykdomsårene, de korte emissær-reisene, arbeidet i Bergens Indremisjon, at han ble tvunget inn i det første foreningsstyret og dermed inn i arbeidet for den nye organisasjonen, og det øvrige som var hendt, – det var Herren som hadde hatt sin hånd med i alt. Hans første ungdomsdrøm

ble nok endevendt. Han trodde en tid at hans liv skulle leves mellom hedningeverdenens millioner, nå sist i Kina; men det ble ikke *i* Kina, men *for* Kina, og hans kjærlighet til kineserne og til medarbeiderne der ute brente klart og usvekket hele hans liv. På grunn av sin uventede hjemkomst fra misjonsmarken syntes han å skulle bli et splittelsens tegn. Men det sier oss litt om mannen at han i løpet av et par år samlet flokken om Kinaforbundet og ble forbundets ubestridte fører i 37 år, med et navn og en tillit iblant dem som sto urokket til det siste.

*Fra boken «Johannes Brandtzæg – hans liv og virke»,
Det Norsk Lutherske Kinamisjons-
forbund, Oslo, 1934
Utvalg og bearbeidelse: I.G.
Forts. i neste nr.*

Herren er hjelp og skjold

Referat fra årsmøtet

«Din rikssak, Jesus, være skal min største herlighet. Takk, at jeg også fikk ditt kall og skal få være med!» Under disse toner ble årsmøtet for Norsk Luthersk Lekmannsmisjon (NLL) åpnet på Bibelskolen på Fossnes 15. juli 2010. Det ble holdt andakt over ordene fra Sal 115:11: «Dere som frykter Herren, stol på Herren! Han er hjelp og skjold for dem». Ragnar Opstad leste minneord over de som har gått bort, og sekretæren, Ingar Gangås, ledet årsmøtet.

Det meste av tiden gikk med til årsmeldinger, rapport fra forkynnerne, regnskap og valg. Under «eventuelt» ble det reist spørsmål om hvilke kriterier som gjelder for å være med i NLLs arbeid. Spørsmålet ble besvart av sekretæren med at den som har sitt hjerte i det NLL står for og som ønsker å arbeide for denne misjonen lokalt, er hjertelig velkommen til det. Han minnet videre om hvor viktig det er å samles om Ordet og oppmuntret til å be om besøk av forkynnerne. «Dere må ikke tenke at dere er for få. De små flokkene behøver også føde», sa Gangås.

«Augo våre er vende mot deg» (2Krøn 20:12). Slik innledet formannen, Dag Rune Lid, årsmeldingen fra Landsstyret. Vi lever i en tid med frafall, og vi er en del av dette frafallet. Vi må bekjenne med Daniel at vi har syndet og gjort ille, og trenger rope om nåde og miskunnhet. Da vil Herren

igjen ta seg av oss. Hjelpen er hos ham.

Det ble kort gjort rede for forkynnernes virksomhet og de faste arrangementene forskjellige steder i Sør-Norge. Det ble også gjort kjent at NLL arbeider med ny hjemmeside som vil bli lansert i løpet av høsten (www.nll.no).

Rektor Per Bergene Holm fortalte at søknaden til bibelskolen for neste år er større enn vanlig. Han orienterte om økonomien. Skolen har vært avhengig av årlige overføringer fra misjonen på ca. 500 000 kr. de siste årene.

Det store i årsmeldingen fra ytre-misjonsarbeidet i Moldova var at det nå endelig er klart for misjonær-utsendelse. Dette har lenge vært et bønneemne. Ida og Marcus Söderberg, med sønnen Carl, er gjerne på plass når dette leses. Vi fikk også høre den gledelige nyheten at Boris Moser var sluppet ut av fengselet.

Dag Rune Lid ønsket ikke å stille til gjenvalg som formann i landsstyret. Reidar Heian, Kodal i Vestfold, ble valgt i hans sted. Lid blir sittende i styret som nestformann. Karl Bø og Ingar Gangås ble gjenvalgt til styret, og John Flaten, som har vært 1. varammann, kom inn på fast plass. Som 1. varammann ble Atle Barkve valgt, med Erik Asdahl og Tron Stokkeland på de neste plassene.

Referent: Konrad Fjell

Guds ord skal seire

Årsmelding fra Moldova

«Men Guds ord er ikke bundet.»
2Tim 2:9b

Dette er apostelen Paulus' ord til sin unge medarbeider Timoteus, når han selv sitter fengslet i Rom. Til tross for ytre trengsel, fikk apostelen erfare at Guds ord ikke lot seg hindre av lenker. Det gjorde sin virkning også i fengselet.

Boris Moser fengslet

Arbeidet i Moldova har det siste året vært preget av at Vladimir og Natalias sønn, Boris Moser, har sittet fengslet i Tiraspol. Målet med arrestasjonen og rettsprosessen har åpenbart vært å presse familien Moser for penger og de eiendommene de og den lutherske kirken sitter på. Familien har etter hvert fått god hjelp fra ulike menneskerettighetsorganisasjoner. Det viser seg at det er mange i tilsvarende

situasjon, og det legges nå et sterkere internasjonalt press på provinsen Transnistria, via Moldova og Russland, for å ordne opp i den manglende rettssikkerheten i provinsen.

Det gledelige midt oppe i den vanskelige situasjonen er at fengselsoppholdet har blitt til stor velsignelse for Boris og gitt ham et møte med Jesus. Undertegnede fikk treffe ham til en times samtale i vinter, og det var en veldig opplevelse. Boris var ikke bitter, men ga uttrykk for at Gud måtte bruke dette for å stanse ham. Han ville heller nytte de få minuttene vi fikk til å samtale om Guds ord, enn å snakke om den vanskelige rettsprosessen.

Den lutherske kirkens eiendommer

Den lutherske kirken i Moldova må fornye sin registrering hos myndig-

Boris, Natalia og Vladimir Moser

hetene i Transnistria med jevne mellomrom. Dersom de skulle nekte ny registrering, vil eiendom som tilhører kirken kunne tilfalle staten.

Den usikre situasjonen i Transnistria har styrket ønsket om å flytte sentrum for den lutherske kirken til hovedstaden Chisinau. Vi har derfor kjøpt inn to leiligheter (finansiert privat) i en ny blokk rett utenfor sentrum, den ene for Natalia og Vladimir Moser, den andre for Ida og Marcus Söderberg.

Misjonærutsendelse

Det er med stor glede vi endelig får sende ut misjonærer til Moldova. Det har vært et bønneemne for mange i flere år, og et stadig tilbakevendende spørsmål fra Vladimir Moser. Marcus Söderberg var med Gunnar Nilsson og Per Bergene Holm på et besøk høsten 2009, og både Carl (1), Ida og Marcus var med rett etter påske i 2010. I tillegg til disse besøkene, har Per vært flere turer i løpet av det siste året, særlig med tanke på å få leilighetene i stand, samt ordne en del andre praktiske forhold.

Den lutherske kirkens virksomhet

Til tross for mange bekymringer for sønnen, og også noe sykdom, har Vladimir Moser fortsatt sin trofaste virksomhet. Han har jevnlig møter og gudstjenester i Tiraspol, Kamenka, Chisinau og Bender, samt besøker også andre plasser fra tid til annen. Selv om noen har trukket seg tilbake fra forsamlingene, kommer det også stadig nye til. Natalia har en veldig

kontaktflate og hun inviterer frimodig dem hun får kontakt med til å komme på møter.

Økonomi

I løpet av 2009 ble det overført kr. 158.515,- til den lutherske kirken i Moldova. Vi må regne med at utgiftene til misjonsarbeidet vil øke betraktelig fra og med høsten 2010, da vi også vil få ansvar for å gi underhold til en misjonærfamilie.

Åpne dører – tiden er kort

Til tross for vanskeligheter med rettssikkerheten i Transnistria og en ortodoks kirke som ønsker å legge hindringer i veien for andre kirkesamfunn, oppleves det åpent å forkynne Guds ord i Moldova, og det er ikke så vanskelig å samle mennesker til møte. Det er fortsatt et vakuum etter jerntepets fall. Men det oppleves også som at tiden er kort. Den vestlige innflytelse er sterk på de unge, med den verdslighet og umoral det fører med seg. Og jo mer den innflytelsen får makt, jo mer lukkes sinnene mot Guds ord. Derfor gjelder det å kjøpe den beleilige tid!

Vær fortsatt med å be for Vladimir og Natalia Moser og deres arbeid. Be for Ida og Marcus som skal reise ut. Be for forsamlingene i Moldova, at Guds ord må få gjøre sin gjerning til vekkelse, omvendelse og nytt liv.

«For det finnes ikke noe annet navn under himmelen, gitt blant mennesker, som vi kan bli frelst ved» (Apg 4:12).

Per Bergene Holm

Nytt fra Moldova

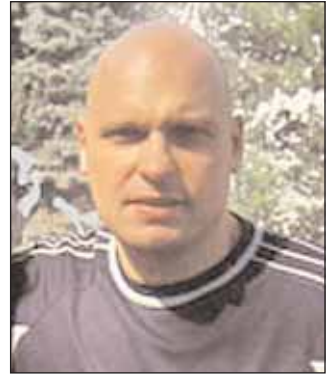
Av Per Bergene Holm

Som nevnt i forrige nummer av bladet ble Boris Moser løslatt fra fengselet i Transnistria. Det skjedde en av de første dagene i juli. Boris har vært fengslet siden november 2008. Anklagene mot ham har vært falske og fengselsoppholdet har vært en stor belastning på hans helse. Det har også vært en vond tid for foreldrene, Natalia og Vladimir.

Familien har hatt kontakt med internasjonale organisasjoner og fremmet saken for menneskerettsdomstolen i Strasbourg. Røde kors besøkte Boris i fengselet og domstolen i Strasbourg avviste anklagene mot ham og krevde at myndighetene i Moldova grep inn (Transnistria er ikke anerkjent som stat, så Moldova holdes ansvarlig). Hvorvidt det var press utenfra eller andre årsaker som gjorde at han ble løslatt, vet vi ikke. Han er ikke blitt frikjent, og det ble stilt krav fra transnistriske myndigheter om at han måtte møte for politiet en gang i måneden de neste fem årene.

Familien opplever dette som uholdbart, og de vet også av erfaring fra lignende saker, at løslatelsen kanskje bare er midlertidig. De frykter at myndighetene ennå søker å finne noe å anklage Boris eller andre i familien for, slik at man kan fengsle på nytt.

Boris trengte behandling på sykehus etter fengselsoppholdet, og måtte til Chisinau i Moldova for å få behand-

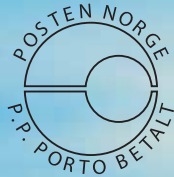

Boris Moser

ling. Familien bestemte seg derfor for å flykte fra Transnistria i slutten av juli, og søke tilflukt i hovedstaden Chisinau. Nå er imidlertid problemet at Vladimir ikke får besøkt forsamlingene i Transnistria og forkynt Guds ord for dem. Han regner med at han vil bli tatt som gissel av myndighetene og fengslet i stedet for sønnen, så snart han kjører over grensen til Transnistria.

Undertegnede var på et kort besøk i begynnelsen av august. Da hadde Boris kommet ut av sykehuset og familien bor nå i leilighetene som Lekmannsmisjonen disponerer i Chisinau. Boris var ved godt mot og helsen var bedre. Politiet i Moldova har lovet familien beskyttelse og hjelp mot myndighetene i Transnistria. Rettsprosessen mot Boris fortsetter og man håper og ber om en endelig avklaring.

L&E

Vennligst gi ekspedisjonen beskjed i god tid ved adresseforandring!

Seieren bak fronten

Ungdomsstykke av Erling Ruud

Det er krig. Kong Amalek har angrepet Israel med en stor krigsmakt. Moses gir Josva befaling om å velge seg krigere og gå til kamp mot hedningekongen. Og så raser slaget frem og tilbake ved fronten inntil Josva seirer henimot kvelden.

Bak fronten er det også kamp. Der står Moses sammen med Aron og Hur på toppen av en haug. De følger nøye med i slagets gang. Og Moses kjemper i bønn for Josva og hæren. Han ber med hånden løftet mot himmelen.

Seieren ved fronten avhenger helt av denne bønnekamp bak fronten, får vi se. Bibelen forteller hvordan Josva og hans menn får kraft og mot og seier så lenge Moses greier å be med hendene løftet. Men motløse og trette viker de tilbake når det blir for tungt for Moses, og han slutter med å be.

De fleste unge kristne får kjenne at de er ved fronten. Daglig møter de angrep fra skolekamerater og fra den de arbeider sammen med. Satans angrep i hjertet og i tankene er utallige.

Vår seier i denne daglige kamp er først og fremst avhengig av vår personlige bønnekamp bak fronten – alene med Gud. Der kan vi også vinne seier for våre kjempende venner, eller være en Aron eller Hur, som støtter de andres bønner. Hvordan bruker du fritiden bak fronten? «Da gikk det slik at så lenge Moses holdt sin hånd løftet, hadde Israel overtaket, men når han lot hånden synke, da fikk Amalek overtaket» (2Mos 17:11).

*Fra andaksboken «I lyset»,
Lutherstiftelsens forlag, Oslo, 1939*